

EL VICI DE DEMANAR

Que demanin els desenvolupats, els pobres, les obres assistencials, Caritas, etc., és natural. Fins i tot m'atreviria a dir que hi tenen tot el dret i en alguns cassos el deure.

Però és que ara, acorralats com estem amb tota mena d'impostos, directes ó indirectes, estatals i municipals de tota mena, hem tret la conclusió, ben elemental per cert, de que tenim dret a tenir-ho tot pagat.

D'aquí venen les constants reclamacions de millors pensions, millors serveis, millors escoles, millors carreteres, més i millors de tot ... i tot amb gastos pagats. Hem resultat finalment uns drogadictes del demanar, uns "demanoinòmans". I això no és bó per moltes raons.

En primer lloc perquè, a pesar de la pressió fiscal, els Pressupostos de l'Estat, de les Diputacions, de la Generalitat ó dels A-

juntaments, no donen per tant. Però sobretot, i això és el que voldria remarcar, perquè **només valorem el que ens costa d'obtenir**.

Es penós comprovar com totes les iniciatives actuals, siguin d'ordre cultural, esportiu ó simplement d'esbarjo, tant se val, el primer que plantegen és "quines ajudes demanarem", és a dir "qui pagarà la festa". Avui en dia no es pot imaginar una Campanya de Teatre, una sèrie de Concerts ó un programa de Cinema, és a dir un projecte del que sigui, sense obtenir previament una ajuda ó la promesa d'una ajuda. I tot això abans no era així. I crec sincerament, que com que el procediment era millor, els resultats eren també millors. Més difícils d'obtenir, però millors.

A La Roca, sense anar més lluny, els anys 30, sense ajuda foranes, només amb l'esforç de tot-

hom, esforç personal, econòmic, esforç de il·lusió i esforç d'entrega es va construir el Patronat.

I naturalment, com que era nostre, i ens havia costat molts esforços i suors el conseguir-lo, el valorem ... i l'ompliem cada diumenge. Ningú ens l'havia regalat.

No hi ha cap dubte, per altra banda, de que a La Roca com a tot Catalunya, les possibilitats econòmiques, el nivell de vida, ha pujat molt des d'aleshores. Som més colla i podem fer moltes més coses que abans. Per això estic segur de que si no haguéssim caigut en el "vici de demanar", de refiar-nos dels altres, pensant més en **què podem aportar** que en **què en podem treure**, molts dels projectes pendents a La Roca, ja serien realitat.

Només falta que hi posem el coll!

Antoni M. Pugès Cambra

MEDITACIONS D'UNA TARDA DE PRIMAVERA

Hi ha una frase célebre del filòsof Descartes, que deia "*penso, llavors existeixo*", a l'Edat Mitjana hi va haver una forta controversia doncs hi havia qui deia "*existeixo, llavors penso*". A la nostra societat actual això s'ha solucionat, el lema és "*pensen per mi, doncs menys feina, ja em va bé*". Tal com avança el temps l'home prescindeix cada vegada més del seu pensament, cau en una rutina absurda i monòtona, i vegeta més que viu en una societat que se l'està menjant. L'home robot que pregonitza l'Huxley en "Un mundo feliz" es cada vegada més realitat. Els mitjans de comunicació i la T.V. com a reina, ens estan simplificant les coses, no cal que llegim un llibre i haguem de pensar i el·laborar una historia nosaltres a la nostra manera, ja ens diuen que volen dir i el que hem de fer; i no discrepem doncs el món se'ns menjarà. Ja ho dis-

fressen una mica i diuen que uns són de dretes, altres d'esquerres en fons tots volen que entrem en el seu joc, que no pensem, que treballlem, que produim i que gràcies al nostre cansament no ens aixequem contra la societat alienada i sense cor.

Però jo no vull ser un número en l'ordenador de la vida, no vull ser una fitxa sense personalitat, em rebel·lo contra l'esclavitut de la societat actual, no vull una nació on els "savis" han emmudit amb els anys, ni vull una nació buida de "religió" (amb l'ampli sentit de la paraula). Perquè, s'ha de ser savi sense restar aliè als ignorants, fort sense destruir els febles, jugar amb els infants com companys que volen aprendre els seus jocs. Deia un poeta que "l'espai que hi ha entre nosaltres i el veí a qui no estimem, és, en veritat, més gran que el que s'extén en

tre nosaltres i el ser estimat que viu més enllà de les set terres i dels set mars". Ens hem tancat dintre una closca de cargol, i ens amaguem perquè no ens destorbi ningú en el nostre son.

Tornarà l'humanitat a creure en l'amor, en la família i en els valors espirituals? Si sabem reaccionar, conscients que estem en les aigües d'un món que ha fet la seva juguesca contra la vida i a favor de l'egoisme, hi tornarà.

Al nostre poble hi ha gent que vol viure, i vol millorar les nostres relacions; organitzen actes, fan trobades pel jovent, i d'altres activitats. Però es desmoralitzen quan veuen que es troben sols. La gent sols sabem criticar les coses que fan els demés. Perquè no fem una verdadera crítica positiva? perquè no prenem part en aquestes tasques, i fem una crítica activa?. No ens agrada el que es fa? Segurament es pot fer molt

(segueix a la pàgina següent)